

[Sigsgaard.]

noget ved valgene, men snarere stemmer imod noget. Ser vi på gårsdagens valgtal fra Nørresundby-Sundby-Hvorup, synes jeg, at det kommer tydeligt frem. Ved valget i januar i år var der masseflugt fra det socialdemokrati, der havde insisteret på momsens og villet forgribe sig på dyrtidsportionen. Vælgerne flygtede til de borgerlige partier. De fik deres borgerlige regering, der så foreslog forhøjelse af den moms, som de før havde vendt sig imod, og prøvede det samme indgreb over for dyrtidsportionen, som de havde kritiseret socialdemokraterne for, og i går flygtede vælgerne så fra de borgerlige partier.

Denne debat om kildeskatten vil nemt ligesom så mange andre folketingsdebatter udvikle sig til et skænderi om, hvad skatte-departementet sagde den eller hin dag, hvorfor kildeskattekontoret ikke advarede noget før, eller hvad der egentlig lå i en eller anden politikerudtalelse fremsat for længe siden. Vi har allerede set, at debatten har udviklet sig sådan. Men midt i al denne for befolkningen uforståelige, uinteressante og aldeles uaktuelle snak, for beslutningen er jo taget, skal det ikke glemmes, at det er regeringspartierne, der ene og alene har ansvaret for, at kildeskatten ikke er gennemført for mange år siden. I årevis afviste de borgerlige partier med forargelse kildeskatten og lod forstå, at den var ensbetydende med den rene skinbarlige socialisme og derfor var en trussel mod det friheds- og profitelskende danske erhvervsliv. Man lod, som om man ikke hørte, at kildeskatten for længst var indført også i en række borgerligt styrede lande, og man fastholdt, at kildeskat var et stykke socialistisk politik. Man forsøgte endog at tvinge socialdemokraterne til at opgive kildeskatten, sådan som man havde fået dem til at opgive så mange andre af deres programpunkter. På den måde lykkedes det at sabotere kildeskatten år efter år, men alt imens blev ønsket i befolkningen om kildeskat stærkere og stærkere, og da tilstrækkeligt mange vælgere gik

ind for den, så vedtog de borgerlige partier en, to, tre, at nu var kildeskatten ikke længere styg socialisme, men derimod sund borgerlig politik. Keine Hexerei, nur Behändigkeit.

De nuværende regeringspartier har altså ansvaret for, at vi først får kildeskat mange år efter vore nabolande. Derimod har de ikke hele det direkte ansvar for denne sidste forsinkelse, som er til debat i dag. Vi har fået at vide, at kildeskattekontoret har været katastrofalt underbemandet. Det må den tidligere regering og dens finansminister have ansvaret for, og der er grund til at spørge, hvorfor man ikke har ansat flere folk på dette kontor, og hvorfor man ikke for længst er begyndt at finde frem til de flere hundrede mennesker, der bliver brug for til administrationen af kildeskatteordningen. Man har vel ikke troet, at de sådan kunne stampe op af jorden i sidste øjeblik. Hvem kan det være, der har forhindret, at personale findes i tilstrækkeligt eller i hvert fald i større omfang?

I samme forbindelse må jeg nødvendigvis spørge, om der hele tiden har været stillet de nødvendige midler til rådighed. Har kildeskattekontorets chef været tilfreds med midler og personale, ja, så burde forsinkelserne vel være undgået. Har han skønnet, at midler og personale var utilstrækkelige, ja, så har han vel klaget — det burde være hans pligt — og bedt om mere. Jeg spørger derfor finansministeren: foreligger der sådanne klager? Og i bekræftende fald; hvorfor er de ikke imødekommet? Min vurdering må altså blive, at selv om regeringens partier har det fulde ansvar for, at kildeskatten ikke er indført for længst, så har regeringen kun en vis del af svaret for denne sidste udsættelse fra 1969 til 1970.

Derimod har finansministeren det fulde ansvar for, at der ikke i kalenderåret 1969 opkræves en midlertidig form for samtidighedsskat. Ministeren har i redegørelsen redegjort for en sådan ordning, men siger, at han har afvist den, først og fremmest fordi den ville belaste kommunernes skatteappa-